

Τὸ ἄρθρον τῆς Πρωίας,
μεγάλῃς σημασίᾳς.

Χθὲς ἦτον ἡ τῶν βουλευτῶν ἐσχάτη συνεδρία,
ἀλλ' ὅμως πρὶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀναχωρήσουν, τότε
μὲ πρόσωπα αἰμοχαρῆ, κατὰξῆρα καὶ κρύα
'στὸ μέσον ἐπεφάνησαν καὶ νέοι συνωμοταί.

Κατὰ τὴν νύκτα τῶν ἑπτὰ πρὸς τὰς ὀκτῶ Μαΐου
ἔξῃντα τόσοι βουλευταὶ τοῦ πρῶην Ὑπουργείου
τὰς τάξεις ἐγκατέλειψαν τῆς πλειονοψηφίας,
καὶ τοῦτο ἦτο σχέδιον τῆς μηχανορραφίας,
ἥνπερ μῆ τῶν ἡμερῶν τοῦ τέως Ἀπριλίου
κατήγγειλε πρὸς τὸν λαὸν τοῦ ὅλου βασιλείου
ὁ ἄλλοτε Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους Δεληγιάννης...
Γνωστὰ τίς πᾶσι ἐγιναν τὰ ἔργα τῆς πλεκτάνης,
πλὴν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς φρενήρεις συνωμοταί
ὑπῆρξαν ἄνδρες βουλευταὶ καὶ Αὐστριακοὶ προδῶται.

Ἐκ τούτων μόνον τέσσαρας ἐξήμισε ὁ Ἄδης,
εἰσὶ δ' ὁ Σωτηρόπουλος καὶ ὁ Ἀθανασιάδης,
ὁ κύριος Χατζόπουλος ὁ ἐξ Εὐρυτανίας,
καὶ ὁ Ράλλης ὁ ἐξ Ἀττικῆς, ἀνάπλευς μανίας.
Ἐνδέχεται εἰς τὸ κρυπτόν νὰ εἶν' ἀκόμη καὶ ἄλλοι,
πλὴν χθὲς δὲν ἀπετόλμησε κανένας νὰ προβάλῃ
τίς οἶδεν ὅμως ὁ καιρὸς ἂν δὲν ἀποκαλύψῃ
καὶ τούτους τοὺς ἐν τῷ κρυπτῷ ἐν συνειδότος τύψει.

Τίς οἶδεν ἂν φανερωθῇ καὶ ὁ Δούνης συνωμοτῆς,
ἢ ἄλλος τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν μας θιασώτης,
καὶ ὁ Τράκας καὶ ὁ Μπούτουνας καὶ ὁ Σαλισβουρίας,
καὶ ὁ νῦν καὶ ὁ πρῶην βασιλεὺς τῆς φίλης Βαυαρίας.

Τὰ μέλη ταῦτα τῆς φρικτῆς αὐτῆς συνωμοσίας,
ὅποταν ἀπεσύρθημεν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας,
ἐνόμισαν πῶς εἰμποροῦν διάδοχοι νὰ γίνουν
καὶ ἀντ' ἡμῶν δικτάτορες ἐπὶ πολὺ νὰ μείνουν.
Ἄλλ' ὅμως ἔχασαν καὶ αὐτὴν τὴν φαινήν ἐλπίδα,
καὶ τότε πλέον ἔστησαν τὴν καθ' ἡμῶν παγίδα,
καὶ μὲ πλεκτάνας φοβεράς καὶ μηχανορραφίας
ἐξήγειραν τοὺς βουλευτάς τῆς πλειονοψηφίας,

καὶ ἀνέδειξαν πρωθυπουργὸν τὸν ἄλλον συνωμοτῆν,
Τρικούπην τὸν παγκράκιστον, τὸν καὶ Ἰσκαριώτην.

Οἱ συνωμοταὶ οὗτοι χθὲς κοντὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας,
καθ' ἣν στιγμήν ἐδίδοτο εἰς τοὺς ἀγῶνας πέρας
καὶ ἀπουσίαζον πολλοὶ τοῦ Δεληγιάννη φίλοι,
μὲ δηλητήριον δὲ 'στὰ φλύαρά των χεῖλη
ἐπὶ τὸ βῆμα ἔστησαν ἀλληλοδιαδόχως,
καὶ καθ' ἡμῶν τὰ βέλη των ἐτόξευσαν ἀστόχως.

Ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν κατέλαβε τὸ βῆμα,
ἀλλ' ἔπεσεν ὡσεὶ νεκρὸς καὶ ἄπνευς παραχρημα.
Ἀνέβη καὶ ὁ δεῦτερος καὶ ὁ τέταρτος καὶ ὁ τρίτος,
ἀλλὰ ἐκεραυνώθησαν καὶ αὐτοὶ ἀναντιρρήτως.
Ὅταν δὲ τέλος ἡ βουλή τοῦ ἔθνους διελύθη
καὶ ἐξήρχοντο περίλυπα τῶν βουλευτῶν τὰ πλῆθη,
ἐκ τῶν παρόντων φίλων μας ὠργίσθησαν ὀλίγοι
καὶ ὁ Ράλλης ἀνεχώρησε καὶ ἔπου φύγη φύγη.
Ἄλλ' ὅμως δὲν κατώρθωσε αὐτοὺς νὰ διαλάβῃ
καὶ ὁ κύριος Χατζόπουλος, καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ πάθῃ
ὅ,τι κακὸν δὲν ἔπαθαν ἀκόμη μέχρι τοῦδε
οἱ τόσοι ἀποτρόπαιοι προδῶται καὶ Ἰουδαί,
ἂν μερικοὶ ψυχρότεροι πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
τὴν μῆνιν δὲν ἀνέστελαν τῶν κάπως θερμότερων.

Ἀπέτυχεν ἡ ἐνεδρα, καὶ οἱ συνωμοταὶ οὗτοι,
Ἴππῆαι τε καὶ Ἴππαρχοι, Ἀρμόδιοι καὶ Βρούτοι,
οὐδὲν τι ἄλλο ἰσχυσαν κακὸν νὰ κατορθώσουν,
εἰμὴ δικαίωμα ἡμῖν ἀπόλυτον νὰ δώσουν
νὰ καταγγείλωμεν αὐτὰς τὰς μισαρὰς των πράξεις
'στῆς Ἀντιπολιτεύσεως τὰς μιανθείσας τάξεις,
καθὼς καὶ εἰς τὴν συνείδησιν συμπάντων τῶν Ἑλλήνων,
προτοῦ ἀκόμη φύγωμεν ἀναύτως εἰς τὴν Τήνον.

Ὅγδὴ τρέχοντος μηνὸς . . . ὁ Θῆτα Δεληγιάννης . . .
καὶ ἀντ' αὐτοῦ . . .
Ὁ Φασουλῆς, ὁ πρῶτος μπεχλιβάνης.

Τοῦ Φαλήρου ἑορτῆ
ἐν μεγάλῃ τελετῇ.

Πῶ! πῶ! τί ἔχει αὐριον 'στὸ Φάληρον νὰ γίνῃ!
αὐτὸ τὸ πανηγύρι μας 'στὰ χρονικά θὰ μείνῃ.
Εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'δῆς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης,
ὁ δὲ λαὸς τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ τῆς πρωτευούσης
θὰ τρέξῃ ὅλος σύσσωμος ἐκεῖ νὰ ἑορτάσῃ,
καὶ ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του μὰ τὸ σταυρὸ θὰ χάσῃ.

Τί θέατρα, τί μουσικαῖς, τί ἄνδρες, τί κυρίαίς,
καὶ τί πυροτεχνήματα καὶ ἄλλαις ἱστορίαις!
Τί θέαμα φανταστικόν, πρωτοφανές, ποικίλον,
τί θόρυβος, τί σύγχυσις καὶ σπρώξιμο τῶν φύλων,
τί ψαλμωδίαίς, τί χοροί, τί δράματα, τί κρότος,
καὶ εἰς ὅλα τὰλλα ὑπερὰ θὰ ἔδῃ καὶ ἕνας λῶτος.

Θὰ καταστράψῃ ἀπὸ φῶς ἡ ὄλη παραλία
καὶ ἀπὸ βάρκαις θ' ἀκουσθῇ ἀγγέλων συναυλία,
ποῦ θὰ θαρρῇ καθένας σας 'στὴ Βενετῆ πῶς εἶναι
καὶ μὴ στιγμή θὰ ξεχασθοῦν αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναί,
καὶ 'στῶν κυμάτων τοὺς ἀφροὺς θὰ τρέχουν Νεραϊδες,
καὶ τέλος εἶναι κίνδυγος πολλῶν νὰ στρίψουν βίδες.

Καὶ ὅλο τοῦτο τὸ κακὸ θὰ γίν' ὑπὲρ ἐκείνων,
ποῦ ἔπεσαν μαχόμενοι 'στὰς μάχας τῶν συνόρων,
πρὸς τοὺς ὁποίους βέβαια πᾶς τις ἐκ τῶν Ἑλλήνων
δφείλει καὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης φόρον.
Πῶ! πῶ! τί ἔχει αὐριον 'στὸ Φάληρον νὰ γίνῃ!
αὐτὸ τὸ πανηγύρι μας 'στὰ χρονικά θὰ μείνῃ.